

Politikusok és a párthűség

VISSZHANG - LIII. évfolyam 40. szám, 2009. október 2.

Az ország társadalmi, gazdasági és politikai helyzetének alakulása számos változást idéz elő, nemcsak a kormányok összetételében, hanem a pártok irányító testületeiben is. Előfordul, hogy míg egyik nap fontos döntéshozó pozícióban látjuk a hazánk sorsát meghatározó embereket, másnap eltűnnek a „süllyesztőben”. Ez - mondhatnánk - teljesen természetes, hiszen „gyermekkorát” töltő demokráciákban meglehetősen hosszú időre van szükség, míg kialakul egy professzionális politikusi gárda. Azon se lehet csodálkozni, hogy a pártok népszerűségében is drámai változások állnak elő. Az emberek sohasem elégedettek életkörülményeikkel: mindig abban reménykednek, hogy majd a következő csapat, a „másik oldal” jobban látja el feladatát, megjavítja azt, amit elődeik elrontottak. Az viszont elgondolkodtató, hogy a pártokban kisebbségben maradt politikusok, platformok, ahelyett, hogy kemény munkával megpróbálnák meggyőzni a többséget az általuk vélt helyes útról, és megkísérelnék elérni a hön óhajtott változásokat, a könnyebb utat választják: kilépnek pártjukból vagy kizáratják magukat!

MDF: Azt, hogy a rendszerváltozáskor a győztes MDF-ből hány csoport vált ki az elmúlt húsz esztendőben és próbált új politikai mozgalmat létrehozni, még felsorolni se könnyű. Azt azonban jól tudjuk, hogy a szakadár csapatok egyike sem tudott érdemleges sikert aratni, a politikát meghatározó erővé válni. Több fórumos biztos helyet kapott ugyan a Fideszben, ahol hamarosan megtanulták, hogy ha nem akarnak végleg eltűnni a politika színpadáról, célszerű alkalmazkodni a „központi” akaratához. Azzal azonban aligha írják be nevüket hazánk politikai dicsőségkönyvébe, ha fő ténykedésükként folyamatosan igyekeznek lejáratni, tönkretenni volt pártjukat és vezetőit. Ennek legújabb „gyöngyszeme” a pártban meglepően gyors karriert befutó és még az elnöki tisztségért is hadba szálló fiatal reménység nyilatkozata, amelyben volt elnökével kapcsolatban azt emeli ki, hogy „ma már sokan (vajon kik? - S. F.) mint köztörvényes bűncselekményekkel vádolt bűnözőként beszélnek róla”. Ide jutottunk!

SZDSZ: Rendkívül tanulságosak azok a mozgások, amelyek az EP-választás után az SZDSZ-ben történtek. A kevés szavazatot elnyert új elnökjelölt a küldöttgyűlés után azonnal bejelentette, hogy kilép az SZDSZ-ből, hiszen milyen politikai mozgalom az - gondolhatta magában -, amelyik nem őt választja meg vezetőjéül. Fel sem vetődött benne, hogy pártja megújulásáért más, kisebb beosztásban dolgozzon? Azt sem értem, hogy a közös jövőjüket taglaló országos tanácskozásról hogyan hiányozhattak az SZDSZ irányvonalát korábban alapvetően meghatározó politikusok, Magyar Bálint, Pető Iván, Kuncze Gábor? Távolmaradásuk már csak azért is feltűnő, mert némi (!) szerepük nekik is van pártjuk sikerében és hanyatlásában. Magyarázatra szorul, hogy a jelenlegi frakcióvezető ahelyett, hogy megpróbálta volna magát védeni, a támadásokat visszaverni, miért vélte jobbnak, ha ott hagyja az egész országos gyűlést. Különleges figyelmet érdemel Fodor Gábor döntése. Azt még megértettem, hogy annak idején a Fidesz politizálásának alapvető megváltozásakor kilépett a pártból. Az SZDSZ-ben tárt karokkal fogadták, hamarosan miniszteri tisztséggel jutalmazták, majd elnökké is megválasztották. Ha barátaival úgy látja, hogy Kóka János frakcióvezetői megbízatásával, politizálásával kárt okoz a pártnak, miért nem fognak össze, hogy erről meggyőzzék a tagság és a frakció többségét? Ha ezt nem sikerül most elérni, miért nem sikerülhet később? Miért kell egy tapasztalt politikusnak azonnal bedobnia a törülközőt, és otthagynia pártját?

Kóka János gazdasági sikerei azt jelezték, hogy kiváló üzleti érzékkel megáldott ember. Meggondolatlan kijelentései azonban döntő módon hozzájárultak választott pártja népszerűség-csökkenéséhez. Nem akarok ismétlésekbe bocsátkozni, de az SZDSZ jelenlegi válságát, és ebben Kóka János szerepét, már korábban előre vetítettem (*Népszabadság*, 2007. december 19.). Nem értettem, hogy az SZDSZ

vezetőségéből, az ügyvivők társaságából, az országos gyűlésből hogyan hiányozhatott az a képesség, amely felismerte volna ennek, a más területen bizonyára kiváló embernek a párt vezetésére való alkalmatlanságát? A feltétlen bizalomra elégséges lenne csupán egy ember gazdagsága?

Az SZDSZ új elnökének a küldöttgyűlésen elmondott szűzbeszéde nem sok diplomáciai (és politikai) érzékről tett tanúbizonyságot, és természetes, hogy ezt az SZDSZ politizálásáért felelősök zokon vették. Amikor ezeket a sorokat írom, már több mint kétszázan léptek ki a pártból, köztük számos alapító tag és jeles értelmiségi. Az ember tépelődik: valóban ez lenne számukra a helyes, követendő út? Nem érzik, hogy lépésükkel a szövetség hitelének teljes elvesztését, és könnyen lehetséges, hogy megszűnését idézik elő? Ennyit jelentene számukra az általuk létrehozott politikai mozgalom jövője? Való igaz, hogy egy túlnyomórészt értelmiségiekből álló pártot nem könnyű vezetni, különösen akkor, ha sok az egyenlő kvalitású tag, ha mindenkiben erős a kritikai érzék, ha hiányzik egy többség által elismert tekintély.

MSZP: Nehéz megérteni néhány MSZP-politikus magatartását is, különösen azokét, akiket pártjuk különböző fontos tisztségekkel ruházott föl, de most más, alkalmasabbnak vélt személyeket találtak ezekre a megbízatásokra. Kondorosi Ferenc volt kormánybiztos a *Magyar Nemzet*nek adott nyilatkozatában közhírré tette, hogy mivel nem tudott támogatókat szerezni ahhoz, hogy országgyűlési képviselő-jelölt lehessen, kilépett az MSZP-ből. Tudomásom szerint az MSZP-ben számosan vannak - és maradtak - olyanok, akiknek nem ajánlottak fel indulási lehetőséget a legközelebbi parlamenti választáson, de ezért nem hagyták ott pártjukat, és szabadidejüket ezután nem szakácskönyv írásával kívánják eltölteni. Egy politikai mozgalomban csak tisztségekben lehet gondolkozni, nincs más terület, ahol a régi, megbecsült tagok segíteni tudnák pártjuk megújulását?

Mindezeket látva az ember fölteszi a kérdést: hát ilyen politikusok jutottak nekünk? Ennek fényében mit tegyenek azok a pártokat támogató értelmiségiek, írók, művészek, egyetemi oktatók, kutatók, akik saját szakterületükön „megszállottan” dolgoznak, és eközben megszólalásaikkal, elemzéseikkel, időnkénti kritikájukkal önzetlenül (!) próbálják segíteni „szeretett” pártjaikat? Nincs honnan kilépniük, mert be sem léptek, nincs miről lemondaniuk, mert nem pozícióért szólnak bele közös dolgainkba. Maradnak az elveiknél, s mondják a magukét, közben elviselik a különböző oldalról rájuk mért pofonokat, a hallgatók kritikáit, nem beszélve arról, hogy olykor primitív hazugságokkal próbálják lejáratni őket. Mindezek betetőzéseként támogatott politikusaik még efféle kijelentéseket is megengednek maguknak, hogy „...ilyen gazember, senkiházi, prostituált értelmisége egyik országnak sincsen”.